

ловджийско куче Мечо, бе наречено Рамон Новаро, канарчето Хозе Мохика.

Дъщеря ми откри, че прилича на Рита Сакето, жена ми — на Хени Портен. Малкият ми син нарекоха Джеки Куган.

Въпросите, които ги събуждаха сутрин, бяха: Какво дават днес? С кой артист? Коя артистка? Ах, тя е чудесна! Да идем, непременно да идем!

И знаете ли, с какви мили, нежни и трогателни думи искаха от мене пари. . . Аз, човек по природа добър, като имах, не отказвах, желяейки да им доставя удоволствие. Но когато нямах, върху мене се изсипваха цял куп обиди, които ме унижаваха и оскърбяваха.

— Ти мъж ли си? Вечно без пари. Не правиш никакви жертви за едно нищо и никакво удоволствие на жена си. Затворил си ме в къщи, нищо да не видя, нищо да не чуя. Я гледай хорските мъже. Жените им облечени, всичко оставили на слугините си, а те ходят, където си искат. Живеят модерно. Сега така се живее. А ти татарин, старомоден човек, си ни откъснал от света.

— Нямам пари, бе жено, — гузно се оправдавам аз, — нямам.

И намери жена ми никакви приятели, никакви познати, роднини, за които не бях и чувал, да ѝ носят билети гратиси. Имали близки в театрите. Може би тия господа ги купуваха.